

— otrkārt, ka minētais noteikums ir vienkāršā, skaidri saprotamā valodā, proti, ka tas ir ne vien saprotams patērētājam burtiski, bet arī ka līgumā pārskatāmi ir izklāstīta mehānisma, uz kuru atsaucas minētais noteikums, konkrēta darbība, kā arī attiecības starp šo mehānismu un pārējos noteikumus paredzēto mehānismu tādējādi, ka patērētājs, pamatojoties uz konkrētiem un saprotamiem kritērijiem, var paredzēt ekonomiskās sekas, kas viņam no tiem izriet.

(¹) OV C 142, 12.5.2014.

Tiesas (sestā palāta) 2015. gada 23. aprīļa spriedums (Varhoven administrativen sad (Bulgārija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – GST – Sarviz AG Germania/Direktor na Direksia “Obzhelvane i danachno-osiguritelna praktika” Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natisonalnata agentsia za prihodite

(Lieta C-111/14) (¹)

Kopēja pievienotās vērtības nodokļa sistēma — Direktīva 2006/112/EK — Nodokļu neitralitātes princips — Persona, kurai jāmaksā PVN — Kļūdaina PVN samaksa, ko veic saņēmējs — Pakalpojumu sniedzēja aplikšana ar PVN — Atteikums pakalpojuma sniedzējam piešķirt PVN atmaksu

(2015/C 205/13)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesa

Varhoven administrativen sad

Pamatlietas puses

Prasītāja: GST – Sarviz AG Germania

Atbildētājs: Direktor na Direksia “Obzhelvane i danachno-osiguritelna praktika” Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natisonalnata agentsia za prihodite

Rezolutīvā daļa:

- 1) Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2010. gada 7. decembra Direktīvu 2010/88/ES, 193. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka persona, kurai ir jāmaksā pievienotās vērtības nodoklis, ir vienīgi nodokļu maksātājs, kas nodrošina pakalpojumu sniegšanu, ja tos sniedzis dalībvalstī, kurā ir jāmaksā šis nodoklis, esošs pastāvīgs uzņēmums;
- 2) Direktīvas 2006/112, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2010/88, 194. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz dalībvalsts kompetentajai nodokļu iestādei uzskatīt, ka persona, kurai ir jāmaksā pievienotās vērtības nodoklis, ir pakalpojumu, kurus sniedzis pastāvīgs pakalpojumu sniedzēja uzņēmums, saņēmējs, ja gan šo pakalpojumu sniedzējs, gan to saņēmējs ir dibināti šajā pašā dalībvalstī un pat ja pakalpojumu saņēmējs jau ir samaksājis šo nodokli, balstoties uz kļūdainu pieņēmumu, ka minētajam pakalpojumu sniedzējam šajā valstī nav pastāvīga uzņēmuma;
- 3) pievienotās vērtības nodokļa neitralitātes princips ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauta valsts tiesību norma, ar kuru kompetentajai nodokļu iestādei ir atļauts pakalpojumu sniedzējam atteikt atmaksāt šo nodokli, ko tas samaksājis, lai gan šo pakalpojumu saņēmējam, kurš arī ir samaksājis minēto nodokli par tiem pašiem pakalpojumiem, ir atteiktas tiesības to atskaitīt attiecīga finanšu dokumenta neesamības dēļ, jo ar valsts tiesību aktu pēc galīgā paziņojuma par nodokļu maksājumu apmēru izdošanas nav atļauta finanšu dokumentu korekcija.

(¹) OV C 142, 12.5.2014.